18. 2. 2016

ID: 100543

Výpověď z pracovního poměru

Okolnost, že zaměstnanec, který byl uznán dočasně práce neschopným, v době od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v období prvních 21 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti neoznačil místo svého pobytu údaji potřebnými k tomu, aby zaměstnavateli umožnil kontrolu, zda dodržuje svou povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, nemůže být důvodem pro rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 5126/2014, ze dne 15.10.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Bc. G. F., zastoupené JUDr. O.B., advokátem se sídlem v O., proti žalovanému T.Development s. r. o. se sídlem v P., zastoupenému J.W., advokátkou se sídlem v Č., o neplatnost výpovědi z pracovního poměru, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 6 C 11/2013, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. července 2014 č. j. 23 Co 252/2014-125, tak, že dovolání žalovaného se zamítá.

Z odůvodnění:

Dopisem ze dne 19. 9. 2012, který žalobkyně odmítla dne 20. 9. 2012 převzít, žalovaný sdělil žalobkyni, že s ní rozvazuje pracovní poměr výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zákoníku práce. Důvod k tomuto opatření spatřoval v tom, že při kontrole režimu dočasně práce neschopného pojištěnce ve dnech 3. 9. 2012 a 4. 9. 2012 bylo zjištěno, že žalobkyně zvlášť hrubým způsobem porušila povinnost upravenou v ustanovení § 301a zákoníku práce, neboť nedodržela povinnosti pojištěnce uvedené v ustanovení § 64 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, protože neumožnila příslušnému orgánu nemocenského pojištění a ani zaměstnavateli kontrolu dodržování režimu práce neschopného pojištěnce a neposkytla nezbytnou součinnost k provedení této kontroly, zejména neoznačila potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést.

Žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 28. 1. 2013 domáhala, aby bylo určeno, že uvedená výpověď z pracovního poměru je neplatná. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že pracovala u žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 30. 12. 2010 jako prodejce developerských projektů, že dne 3. 9. 2012 byla lékařem uznána dočasně práce neschopnou, což oznámila žalovanému téhož dne, a že dne 21. 9. 2012 jí byl doručen dopis, kterým jí žalovaný sdělil, že dne 20. 9. 2012 v době mezi 7:30 hod. až 8:15 hod. jí mělo být zástupkyní žalovaného doručeno rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zákoníku práce, a k němuž byly přiloženy záznamy o kontrole dodržování stanoveného režimu dočasné pracovní neschopnosti provedené dne 3. 9. 2012 a dne 4. 9. 2012. Uvádí, že o kontrolách na adrese R. 2, F., se dozvěděla až z tohoto dopisu, že ji žalovaný o provedené kontrole neinformoval a ani jí nedal „prostor k vyjádření se k zjištěným nedostatkům“ a že poté žalovanému sdělila, že v době jeho „údajných“ kontrol byla na vyšetření u lékaře a v jednom případě byla dokonce přítomna na označeném místě, avšak žádné kontroly si není vědoma. Žalobkyně si není vědoma „žádných okolností, kterými by měl být naplněn některý z výpovědních důvodů dle ustanovení § 52 zákoníku práce“, a postup zaměstnavatele shledává nesprávným a nezákonným.

Žalovaný uvedl, že v souladu s ustanovením § 192 odst. 6 zákoníku práce provedl dne 3. 9. 2012 a

dne 4. 9. 2012 prostřednictvím „svých pověřených osob“ a pracovníků Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek-Místek kontrolu žalobkyně, zda dodržuje režim dočasně práce neschopného pojištěnce na adrese R. 2, F., uvedené v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobkyně jako místo jejího pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti, a zjistil, že na předmětné adrese se nachází dvoupatrový dům, v jehož přízemí jsou obchody a v patrech kanceláře firem a „pár“ bytů, přičemž na zvoncích u hlavního vchodu domu nebylo uvedeno jméno žalobkyně a ani nebyla jejím jménem označena žádná poštovní schránka uvnitř domu ani žádné dveře k bytům.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 4. 7. 2013 č. j. 6 C 11/2013-73 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 15.552,- Kč k rukám advokáta JUDr. O.B. Vycházel ze zjištění, že žalobkyně, která pracovala u žalovaného na základě pracovní smlouvy ze dne 30. 12. 2010 jako prodejce developerských projektů, dne 3. 9. 2012 doručila žalovanému „rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, III. díl“, podle něhož je žalobkyně práce neschopná od 3. 9. 2012 s místem pobytu v době pracovní neschopnosti na adrese F., R. 2 a bez povolených vycházek, a že žalovaný provedl ve dnech 3. 9. 2012, 4. 9. 2012 a 17. 9. 2012 prostřednictvím pověřených osob i prostřednictvím pracovníků Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek-Místek kontrolu žalobkyně, zda dodržuje režim dočasně práce neschopného zaměstnance na adrese uvedené v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, přičemž na zvoncích u hlavního vchodu domu nebylo uvedeno jméno žalobkyně a nebyla označena žádná poštovní schránka uvnitř domu ani žádné dveře k bytům. S přihlédnutím k tomu, že žalovaný vymezil důvod výpovědi z pracovního poměru tak, že žalobkyně neměla ve dnech 3. 9. 2012 a 4. 9. 2012 označeno bydliště uvedené v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti a tím „neumožnila příslušnému orgánu nemocenského pojištění a ani zaměstnavateli“ provést kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, dospěl k závěru, že porušení povinnosti zaměstnance označit potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné provést kontrolu podle ustanovení § 192 odst. 6 zákoníku práce, stanovené v § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, není porušením jiné povinnosti zaměstnance podle ustanovení § 301a zákoníku práce spočívající v dodržování stanoveného režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, pokud jde o povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění, a že proto nemůže být důvodem pro rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zákoníku práce.

K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 7. 2014 č. j. 23 Co 252/2014-125 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 10.164,- Kč k rukám advokáta JUDr. O.B. Stejně jako soud prvního stupně dovodil, že ustanovení § 301a zákoníku práce zahrnuje dvě povinnosti zaměstnance, které náleží do režimu práce neschopného pojištěnce a které vyplývají z ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění; jednak povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a jednak povinnost dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění. Vycházeje z toho, že žalovaný spatřoval porušení povinností žalobkyně v porušení její povinnosti stanovené v § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb. označit potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti, jímž žalobkyně neumožnila provést kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce, dospěl shodně se soudem prvního stupně k závěru, že porušení takové povinnosti (ani porušení povinnosti zaměstnance umožnit zaměstnavateli kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce stanovené v § 192 odst. 6 zákoníku práce) nemůže být důvodem pro dání výpovědi podle ustanovení § 52 písm. h) zákoníku práce, protože není porušením „jiné povinnosti“ uvedené v ustanovení § 301a zákoníku práce. Vyslovil názor, že „připuštění varianty“, že výpověď lze dát i pro porušení jiné povinnosti, než která je uvedena v ustanovení § 301a zákoníku práce, by znamenalo „nepřípustné rozšíření taxativně stanovených výpovědních důvodů na straně

zaměstnavatele“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá, že je třeba brát v úvahu, že k provedení jakékoliv kontroly je potřebná součinnost kontrolovaného a že žalobkyně tuto součinnost neposkytla, aniž by bylo významné, jakým způsobem neposkytnutí součinnosti při provádění kontroly práce neschopného pojištěnce proběhlo; zda to bylo neoznačením zvonku (schránky) nebo „znefunkčněním“ řádně označeného zvonku, popř. „znemožněním přístupu do zamčeného domu“. Má za to, že podstata porušení povinnosti podle ustanovení § 301a zákoníku práce spočívá v tom, že žalobkyně svým jednáním, resp. nečinností, zabránila provedení kontroly vůbec, a slovní vyjádření ve výpovědi, že šlo o neoznačení místa pobytu potřebnými údaji, je jen „zpřesněním popisu tohoto zabránění kontroly“. Žalovaný trvá na tom, že nebyl povinen při kontrole žalobkyně v době její dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu uvedeném v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti podrobně zkoumat, „ve kterém bytě činžovního domu na udané adrese žalobkyně bydlí, kterou poštovní schránku užívá“, popřípadě „zvonit na náhodně zvolené neoznačené zvonky“, protože „žalobkyni prostě na tomto místě z důvodů na straně žalobkyně nezastihl“. Znemožnila-li žalobkyně provedení kontroly dodržování povinností, jejichž porušení „je sankcionováno možností podání výpovědi“, musí být podle názoru žalovaného „posuzována stejně, jako by jí toto porušení bylo kontrolou prokázáno“. Ze skutečnosti, že žalobkyni nebyly povoleny vycházky, žalovaný dovozuje, že žalobkyně porušila povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že „žaloba žalobkyně se zamítá s tím, že rozvázání pracovního poměru výpovědí bylo platné a pracovní poměr skončil dnem 30. 11. 2012“, popřípadě aby jej zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalovaného odmítl, protože nesplňuje náležitosti uvedené v ustanovení § 241b odst. 3 občanského soudního řádu, nebo aby je zamítl, protože považuje závěry odvolacího soudu uvedené v napadeném rozsudku za správné a ztotožňuje se s nimi.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení ve věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci závisí napadený rozsudek odvolacího soudu mimo jiné na vyřešení otázky hmotného práva, zda zaměstnavatel může rozvázat pracovní poměr se zaměstnancem výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zákoníku práce, jestliže mu zaměstnanec neumožní provést kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce tím, že neoznačí potřebnými údaji místo svého pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti. Protože tato právní otázka v rozhodování

dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalovaného není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době – vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhá určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 19. 9. 2012 – posuzovat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezu Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb., č. 306/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 286/2009 Sb., č. 320/2009 Sb., č. 326/2009 Sb., č. 347/2010 Sb., č. 427/2010 Sb., č. 73/2011 Sb., č. 180/2011 Sb., č. 185/2011 Sb., č. 341/2011 Sb., č. 364/2011 Sb., č. 365/2011 Sb., č. 367/2011 Sb., č. 375/2011 Sb., č. 466/2011 Sb. a č. 167/2012 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zák. práce“).

Podle ustanovení § 50 odst. 2 zák. práce zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď jen z důvodu výslovně stanoveného v § 52 zák. práce.

Podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď, poruší-li zaměstnanec zvlášť hrubým způsobem jinou povinnost zaměstnance stanovenou v § 301a zák. práce.

Podle ustanovení § 301a zák. práce zaměstnanci jsou v době prvních 14 kalendářních dnů a v období od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2013 v době prvních 21 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti povinni dodržovat stanovený režim dočasně práce neschopného pojištěnce, pokud jde o povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění.

Zatímco zaměstnanec může dát zaměstnavateli výpověď z jakéhokoli důvodu nebo bez uvedení důvodu (srov. § 50 odst. 3 zák. práce), zaměstnavatel smí přistoupit k rozvázání pracovního poměru výpovědí – jak vyplývá z ustanovení § 50 odst. 2 zák. práce - jen z důvodů výslovně uvedených v ustanovení § 52 zák. práce. Kdyby zaměstnavatel dal zaměstnanci výpověď z jiného důvodu, jde bez dalšího o důvod neplatnosti tohoto pracovněprávního úkonu [srov. § 19 písm. d) zák. práce].

K rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce může zaměstnavatel přistoupit, jestliže zaměstnanec zvlášť hrubým způsobem poruší „jinou“ povinnost než je povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci [srov. § 52 písm. g) zák. práce], tj. povinnost, která nepatří mezi povinnosti zaměstnanců vyplývající z pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr a která je zaměstnancům stanovena [s účinností od 1. 1. 2012 (srov. čl. XIX zákona č. 365/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony)] v ustanovení § 301a zák. práce. Touto povinností je v době prvních 14 kalendářních dnů a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v době prvních 21 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti dodržovat stanovený režim dočasně práce neschopného pojištěnce, jde-li o povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek podle zákona o nemocenském pojištění, tedy, řečeno jinak, dodržovat režim dočasně práce neschopného pojištěnce stanovený podle zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), v rozsahu vyplývajícím z ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o nemocenském pojištění.

Zaměstnanec tedy poruší režim dočasně práce neschopného pojištěnce ve smyslu ustanovení § 301a zák. práce tehdy, nezdržuje-li se v místě, které sdělil ošetřujícímu lékaři při vzniku dočasné pracovní neschopnosti, nebo v místě, do něhož změnil svůj pobyt v době dočasné pracovní neschopnosti s předchozím souhlasem ošetřujícího lékaře [změnu místa pobytu dočasně práce neschopného pojištěnce z důvodu pobytu v cizině může ošetřující lékař povolit jen po předchozím písemném souhlasu příslušného orgánu nemocenského pojištění, o nějž je povinen požádat zaměstnanec, a předchozí souhlas ošetřujícího lékaře se nevyžaduje, jde-li o změnu místa pobytu v souvislosti s poskytováním lůžkové nebo lázeňské léčebně rehabilitační péče; změnu místa pobytu je zaměstnanec povinen oznámit „písemně nebo jinak prokazatelně“ zaměstnavateli (srov. § 56 odst. 3 a 5 zákona o nemocenském pojištění)], nebo nedodržuje-li rozsah a dobu vycházek stanovených ošetřujícím lékařem (srov. § 56 odst. 4 a 6 zákona o nemocenském pojištění). Poruší-li zaměstnanec tyto povinnosti, jde o důvod k výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce, jen jestliže bylo toto porušení ze strany zaměstnance zaviněno a jen jedná-li se o porušení „zvlášť hrubým způsobem“. Porušení těchto povinností zaměstnancem může být též - se zřetelem na závažnost jejich porušení – důvodem ke snížení nebo neposkytnutí náhrady mzdy nebo platu příslušející zaměstnanci v době prvních 14 kalendářních dnů a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v době prvních 21 kalendářních dnů trvání dočasné pracovní neschopnosti; to však neplatí, byla-li pro totéž porušení režimu dočasně práce neschopného pojištěnce dána zaměstnanci výpověď podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce (srov. § 192 odst. 5 zák. práce). Poruší-li zaměstnanec, který byl uznán dočasně práce neschopným, jinou povinnost než povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, nemůže s ním být z toho důvodu rozvázán pracovní poměr výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce a ani mu nemůže být snížena, popřípadě vůbec neposkytnuta náhrada mzdy nebo platu.

Zaměstnavatel je oprávněn kontrolovat, zda zaměstnanec, který byl uznán dočasně práce neschopným, dodržuje v období prvních 14 kalendářních dnů a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v období prvních 21 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti stanovený režim dočasně práce neschopného pojištěnce, pokud jde o povinnost stanovenou v § 56 odst. 2 písm. b) zákona o nemocenském pojištění zdržovat se v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, a zaměstnanec je povinen zaměstnavateli kontrolu dodržování těchto svých povinností umožnit [srov. § 192 odst. 6 věty první a čtvrtou zák. práce a § 65 odst. 2 písm. c) zákona o nemocenském pojištění].

Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění pojištěnec, který je dočasně práce neschopný, je povinen umožnit příslušnému orgánu nemocenského pojištění a v rozsahu uvedeném v § 65 odst. 2 písm. c) též zaměstnavateli kontrolu dodržování režimu dočasně práce neschopného pojištěnce a poskytnout nezbytnou součinnost k provedení této kontroly, zejména označit potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést; při této kontrole je dočasně práce neschopný pojištěnec povinen prokázat svou totožnost a předložit rozhodnutí o vzniku dočasné pracovní neschopnosti.

Z ustanovení § 192 odst. 6 věty první a čtvrté zák. práce, § 64 odst. 1 písm. b) a § 65 odst. 2 písm. c) zákona o nemocenském pojištění vyplývá, že zaměstnanec, který byl uznán dočasně práce neschopným, byl povinen v době od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v období prvních 21 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti umožnit zaměstnavateli kontrolu, zda dodržuje svou povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, a poskytnout nezbytnou součinnost k provedení této kontroly, zejména označit potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést. Vzhledem k tomu, že povinnost zaměstnance umožnit zaměstnavateli tuto kontrolu a poskytnout k ní nezbytnou součinnost, zejména označit potřebnými údaji místo pobytu v

době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést, nepatří mezi povinnosti zaměstnance uvedené v ustanovení § 301a zák. práce, nemůže být její porušení – a to ani zvlášť hrubým způsobem - důvodem pro rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce, kterou zaměstnavatel může dát zaměstnanci jen pro porušení povinnosti zaměstnance stanovené v § 301a zák. práce zvlášť hrubým způsobem.

Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že okolnost, že zaměstnanec, který byl uznán dočasně práce neschopným, v době od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 v období prvních 21 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti neoznačil místo svého pobytu údaji potřebnými k tomu, aby zaměstnavateli umožnil kontrolu, zda dodržuje svou povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, nemůže být důvodem pro rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce.

V projednávané věci žalovaný spatřoval důvod k rozvázání pracovního poměru se žalobkyní výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce v tom, že žalobkyně neumožnila kontrolu dodržování režimu práce neschopného pojištěnce ve dnech 3. 9. 2012 a 4. 9. 2012 a neposkytla nezbytnou součinnost k provedení této kontroly, neboť neoznačila potřebnými údaji místo pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti tak, aby bylo možné tuto kontrolu provést. Vzhledem k tomu, že neoznačení místa pobytu zaměstnance údaji potřebnými k tomu, aby zaměstnavateli umožnil kontrolu, zda dodržuje v období prvních 21 kalendářních dnů dočasné pracovní neschopnosti (v době od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013) stanovený režim dočasně práce neschopného pojištěnce, pokud jde o povinnost zdržovat se v místě pobytu a dodržovat dobu a rozsah povolených vycházek, nepředstavuje – jak vyplývá z výše uvedeného - porušení jiné povinnosti zaměstnance stanovené v § 301a zák. práce a že proto nemůže být důvodem pro rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 52 písm. h) zák. práce, je závěr soudů, že výpověď, kterou dal žalovaný žalobkyni dopisem ze dne 19. 9. 2012, je neplatná, v souladu se zákonem.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad, uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalovaného podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- Katastr nemovitostí
- Insolvence a SJM
- Vedlejší účastník
- Plat
- Podnájem bytu (exkluzivně pro předplatitele)
- Pojištění (exkluzivně pro předplatitele)
- Předkupní právo (exkluzivně pro předplatitele)
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitel (exkluzivně pro předplatitele)
- Odporová žaloba
- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)